

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5824200582
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5824200582.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu – sudcov JUDr. Martiny Mochnáčovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: SR - Slovenská správa ciest, so sídlom Dúbravská cesta 1152/3, Bratislava (organizačná zložka Investičná výstavba a správa ciest Žilina, so sídlom M. Rázusa 104/A, Žilina), IČO: 00 003 328, proti žalovanému: A. B. C., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXXX/XX, C., právne zastúpený JUDr. Pavlom Zavackým, advokátom so sídlom Hradné námestie 29, Kežmarok, o určenie vlastníckeho práva, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 13C/14/2024-117 zo dňa 6. novembra 2024 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej v texte aj ako súd prvej inštancie) v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území E. F. a evidovaných na LV č. XXXX, ako CKN parc. č. 803/18, č. 805/8, č. 805/9, č. 1518/102, č. 1518/109, č. 1518/110, č. 1518/111, č. 1518/114, č. 1518/118 a č. 1560/12, ako i podielovým spoluvlastníkom o veľkosti podielu 151/160 vo vzťahu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území E. F. a evidovaným na LV č. XXXX, ako CKN parc. č. 1518/121, č. 1518/122, č. 1518/123 a č. 1518/124.

2. S poukazom na aplikáciu § 123, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132, § 134 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako OZ) a § 137 písm. c/ Civilného sporového poriadku (všetky ustanovenia citované v napadnutom rozsudku) súd prvej inštancie východiskovo konštatoval, že žalobca má naliehavý právny záujem na podanej žalobe, nakoľko otázka vlastníctva nehnuteľností je s ohľadom na súčasný zápis vlastníctva v katastri nehnuteľností v prospech žalovaného, môže byť vyriešená len rozhodnutím súdu.

3. Za nesporné vyhodnotil, že žalovaný je evidovaný ako výlučný, resp. podielový spolu/vlastník pozemkov, ktoré žalovaný nadobudol na základe kúpnych zmlúv uzatvorených v roku 2016 a 2017. Rovnako nebolo sporným, že na pozemkoch parc. č. 1518/102, č. 1518/109 až 111, č. 1518/114, č. 1518/118, č. 1560/12 a č. 1518/141 až 1518/124 sa nachádza inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, ktorá je vo vlastníctve žalobcu. Spornou v konaní bola skutočnosť, či žalovaný nadobudol nehnuteľnosti od ich vlastníkov, nakoľko žalobca v konaní tvrdil, že on je vlastníkom sporných nehnuteľností na základe kúpnopredajných zmlúv uzatvorených v roku 1987 s pôvodnými vlastníkmi nehnuteľností.

4. Primárne ako nedôvodné posúdil okresný súd námietky žalovaného o nejasnosti a neurčitosti kúpnopredajných zmlúv, od ktorých žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo k pozemkom, ako aj o tom, že kúpne zmluvy neboli zaevidované na bývalom Stredisku geodézie v Dolnom Kubíne.

5. V kúpnopredajných zmluvách totiž podľa súdu boli riadne označení účastníci zmluvy, kedy u predávajúcich je uvedené ich meno, priezvisko, ako aj adresa bydliska. Okrem toho je v každej kúpnopredajnej zmluve overená totožnosť predávajúceho uvedeným jeho občianskeho preukazu, na základe ktorého sa dá predávajúci jednoznačne stotožniť. Čo sa týka pozemkov, v zmluve je uvedené, kde sa nachádzajú, teda PKV vložka alebo list vlastníctva, sú označené číslom a výmerou. Pozemky boli vytvorené na základe geometrického plánu č. 243-251-3357-86 zo dňa 28.3.1986, ktorý je v zmluvách riadne uvedený, kedy výmera každého pozemku súhlasí s tou, ktorá sa v pláne nachádza. Kúpnopredajné zmluvy sú podpísané zmluvnými stranami a je uvedený aj dátum, kedy došlo k podpisu zmlúv.

6. Kúpnopredajné zmluvy tak boli uzatvorené platne, pričom na ich účinnosť nebola s poukazom na § 134 ods. 2 OZ (účinného v čase uzatvorenia kúpnopredajných zmlúv) potrebná registrácia štátnym notárstvom, nakoľko ako kupujúci vystupoval Československý štát, teda išlo o prevod do socialistického vlastníctva. Kúpnopredajné zmluvy preto nadobudli účinnosť podpísaním zmluvnými stranami. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že prevod vlastníckeho práva nebol oznámený Stredisku geodézie Dolný Kubín, keďže to nebolo podmienkou na to, aby zmluvy nadobudli účinnosť a nejednalo sa ani o povinnosť, na ktorú by sa kupujúci v kúpnej zmluve zaviazal.

7. Čo sa týka nepreukázania vyplatenia kúpnej ceny všetkým predávajúcim, podľa okresného súdu by táto námietka prichádzala do úvahy v prípade, ak by stranou sporu bol pôvodný vlastník, resp. jeho právni nástupcovia, ktorí by sa domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy. Nebolo preukázané, že by sa od uzatvorenia kúpnych zmlúv niektorí

z predávajúcich alebo právnych nástupcov dovolal ich neplatnosti na súde, resp. u žalobcu, preto súd považoval uvedenú námietku za nedôvodnú. K námietke žalovaného ohľadne toho, že niektoré z pozemkov nadobudol od nepravých dedičov, preto sa má jednať o výnimku zo zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má on sám, súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaný nadobudol pozemky od osôb, ktoré boli oprávnené dediť v rámci dedičských konaní. Ustanovenie § 486 OZ, ktoré chráni nadobúdateľa v prípade, ak niečo nadobudol od nepravého dediča, sa teda na predmetnú situáciu nevzťahuje a žalovaný nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo od osoby, ktorá síce nadobudla pozemok v rámci dedičského konania, avšak neplatne, keďže pozemok nemal byť predmetom dedičského konania z dôvodu, že tento nebol v čase smrti poručiteľa v jeho vlastníctve.

8. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k pozemkom EKN parc. č. 747, č. 825, č. 799, č. 808/1, č. 798/1, č. 795, č. 1560/3, č. 1067 a č. 1069, k. ú. E. F. na základe kúpnopredajných zmlúv uzatvorených v roku 1987.

V konaní sa však domáhal určenia vlastníckeho práva k pozemkom CKN parc. č. 803/18, č. 805/8, 805/9, č. 1518/102, č. 1518/109, č. 1518/110, č. 1518/111, č. 1518/114, č. 1518/118, č. 1560/12 a č. 1518/121 až 1518/124.

9. Bolo preto povinnosťou žalobcu preukázať, že predmetné parcely sú totožné, resp. že vznikli z vyššie uvedených parciel. Za uvedeným účelom žalobca súdu predložil geometrické plány č. 84/2018, 86/2018, 87/2018 a 88/2018, z ktorých však nemožno bez akýchkoľvek pochyb stotožniť sporné parcely, a to jednak z dôvodu, že výmera pôvodných parciel nie je totožná s tými, ktoré sú uvedené v geometrických plánoch č. 84/2018, 86/2018, 87/2018 a 88/2018, ako aj z dôvodu, že niektoré parcely, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva vznikli zlúčením viacerých parciel.

10. Príkladom okresný súd poukázal na parc. č. 747, ktorá sa v zmysle kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 14.7.1987 nachádzala v PK vložke XXX a mala výmeru 2527 m², avšak z geometrického plánu č. 84/2018 vyplýva, že táto sa nachádzala na LV č. XXXX o výmere 3255 m². Z predmetnej parcely mali v zmysle geometrického plánu vzniknúť parc. č. 747 o výmere 789 m² a parc. č. 1518/102 o výmere 2466 m², nevypláva z neho však, na základe akých okolností došlo k zväčšeniu parc. č. 747 o výmere 728 m², ani to, či sa predtým nachádzala v PK vložke XXX, alebo bola predmetom ďalších prevodov.

11. Obdobne je to podľa súdu prvej inštancie aj pri ostatných parcelách, kedy nielenže nesedí výmera pôvodnej parcely, ale z geometrických plánov vyplýva, že niektoré novovzniknuté parcely boli zlúčené z dvoch pôvodných parciel, napr. parc. č. 1518/110 o výmere 48 m² bola vytvorená z parc. č. 798/101, a to vo výmere 25 m² a z parc. č. 799/1 vo výmere 23 m².

12. Uvedené spolu so skutočnosťou, že výmera parcel, ktoré nadobudol žalobca do vlastníctva nie je totožná s tou, ktorá je uvedená v geometrických plánoch spôsobuje ich nepreskúmateľnosť. Nemožno podľa okresného súdu opomenúť ani tú skutočnosť, že

z kúpnopredajných zmlúv uzatvorených dňa 10.8.1987 a 14.7.1987 bolo preukázané, že žalobca nadobudol do vlastníctva parcele označené ako parc. č. 799 a č. 798/1, pričom v geometrickom pláne č. 88/2018 sa uvádzajú parc. č. 799/1 a 798/101, teda parcely s iným označením. Na základe toho potom súd nemohol bez akýchkoľvek pochybností určiť vlastnícke právo žalobcu k pozemkom, ktoré sú predmetom tohto sporu.

13. Je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že od uzatvorenia kúpnopredajných zmlúv v roku 1987 až do podania žaloby došlo k určitým okolnostiam, na základe ktorých sa zmenila výmera sporných pozemkov, prípadne ich označenie, ktoré okolnosti nie sú evidentné z predložených geometrických plánov. Nie je pritom vylúčené ani to, že k zmene výmery pozemkov došlo práve ich zlúčením s pozemkami, ktoré neboli predmetom kúpnopredajných zmlúv. Bolo preto potrebné, aby žalobca súdu predložil buď odborné vyjadrenie, znalecký posudok alebo iný dôkaz, ktorý by bez pochyb potvrdil, že pozemky, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva sú tie, ktoré nadobudol na základe kúpnopredajných zmlúv. Uvedené nebolo možné v žiadnom prípade zistiť len z označenia pozemkov

v katastrálnej mape tak, ako to urobil žalobca na výzvu súdu, ani z predložených geometrických plánov.

14. Okresný súd zhrnul, že nebolo preukázané, že pozemky, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva, sú tie, ktoré nadobudol na základe kúpnopredajných zmlúv uzatvorených v roku 1987, teda nepreukázal vlastníctvo sporných pozemkov. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že žalobca alternatívne odvodzoval svoje vlastnícke právo na základe titulu vydržania, nakoľko aj v tomto prípade súd musí skúmať právny titul, na základe ktorého sa žalobca ujal držby sporných pozemkov a či pozemky, ktoré dobromyseľne užíval počas vydržacej doby sú tie, ku ktorým sa domáha určenia vlastníckeho práva.

15. Pokiaľ žalobca na pojednávaní poukázal na to, že môže vyžiadať potrebné dôkazy z katastra alebo z iných inštitúcií, okresný súd takýto návrh na doplnenie dokazovania zamietol, a to z dôvodu hospodárnosti konania, nakoľko žalobca nevedel na pojednávaní uviesť, aké dôkazy by z daných inštitúcií žiadal. Sám žalobca pritom uviedol, že má za to, že v rámci konania boli predložené všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii. Odročenie pojednávania by preto nemuselo priniesť požadovaný účel a zbytočne by tak vyvolalo ďalšie trovy konania.

16. V danej súvislosti poukázal aj na kontradiktórnosť konania, ktorého podstatou je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Žalovaný počas celého konania namietal, že žalobca nepreukázal, že odkúpil aj pozemky, ktorých je on vlastníkom, zároveň bol žalobca osobitne súdom vyzvaný, aby súdu predložil dôkaz o tom, že pozemky, ku ktorým žiada určiť vlastnícke právo sú pozemkami, ktoré nadobudol v roku 1987 na základe kúpnopredajných zmlúv. Žalobcovi preto bola daná možnosť na to, aby potrebný dôkaz predložil, čo sa však nestalo. Súd tak nemohol, a to najmä s poukazom na princíp „rovnosti zbraní“, sám nariadiť v konaní znalecké dokazovanie, resp. vykonať iný dôkaz, ktorý žalobca v konaní nenavrhol.

17. O trovách konania rozhodol okresný súd v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi právo na ich plnú náhradu.

18. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Namietal, že mu konajúci neumožnil v konaní predložiť dostatočné dôkazy na správne posúdenie skutkového stavu. Zdôraznil, že po sudkyňou uvedených skutkových tvrdeniach, ktoré sú medzi stranami ne/sporné a predbežnom právnom posúdení (§ 181 ods. 1 CSP) priamo na pojednávaní navrhol ďalšie dokazovanie za účelom zisťovania sporného skutkového stavu, ktorý je základom jeho rozhodnutia, čo možno označiť za jednu

z najdôležitejších a najnáročnejších činností súdu vôbec. Súd je pritom subjektom, ktorý určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané a ktoré dôkazy vykoná. Sudca sa v konaní nestáva iba pasívnym arbitrom, ktorý je pri zisťovaní skutkového stavu odkázaný na tvrdenia a dôkazné návrhy strán (§ 185 ods. 3 CSP).

20. Zároveň podľa odvolateľa platí, že žalobca je štátna rozpočtová organizácia, ktorá v rámci svojej činnosti jednotlivých organizačných zložiek zabezpečuje plynulé a kvalitné zabezpečenie činnosti

Slovenskej správy ciest v oblasti investičnej prípravy a výstavby ciest I. triedy, v oblasti údržby ciest I. triedy a zabezpečuje tiež majetkovoprávne vysporiadanie stavieb v prevádzke za podmienky že ide o stavby v správe SSC. V rámci riadených organizačných zložiek Investičnej výstavby a správy ciest funguje za súčinnosti jednotlivých oddelení, ktoré si navzájom poskytujú súčinnosť pre riadny chod a prevádzku SSC. Jedným

z týchto oddelení je aj oddelenie majetkovoprávne, ktoré komplexne zabezpečuje majetkovoprávnu prípravu a majetkovoprávne vysporiadanie stavieb ciest, identifikáciu vlastníkov pozemkov, na základe geometrických plánov zabezpečuje majetkovoprávne vysporiadanie nehnuteľností dotknutých výstavbou ciest, zabezpečuje povolenie vkladov a ostatné právne úkony podľa všeobecne záväzných právnych predpisov týkajúcich sa katastra nehnuteľností, pričom pripravuje podklady pre právne oddelenie za účelom sporových konaní týkajúcich sa vlastníckych žalôb, žalôb o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré súvisia

s preukázaním vlastníckeho práva, ako aj majetkovoprávneho vysporiadania pozemkov

v správe SR SSC. Preto právnik organizácie IVSC Žilina zastupujúci žalobcu na pojednávaní po vyslovení predbežného názoru súdu uviedol: „súhlasím s predbežným právnym posúdením súdu...Môžem dopytovať ešte pracovníčky majetkovoprávneho oddelenia“, a to pre účely zabezpečenia ďalších dôkazov potrebných pre preukázanie skutkového stavu.

21. Všetky potrebné podklady, listiny, geometrické plány, snímky z mapy, kúpne zmluvy, listy vlastníctva, ako aj všetky príslušné dokumenty súvisiace s majetkovoprávnym vysporiadaním stavieb, ako aj prebiehajúcimi spormi sa vždy predkladajú právnomu oddeleniu, nakoľko toto s takýmito podkladmi v rámci svojej činnosti nedisponuje. Aj

v tomto sporovom konaní bolo príslušné majetkovoprávne oddelenie IVSC Žilina podrobne oboznámené sa s podanou žalobou o určenie vlastníckeho práva a boli za týmto účelom dodané všetky potrebné podklady (kúpne zmluvy, geometrické plány, rozhodnutia o vyvlastnení, výkazy výmery, listy vlastníctva, platobné poukazy), ktoré malo majetkovoprávne oddelenie IVSC Žilina k dispozícii ako podklady, ktoré žalobca predložil súdu spolu so žalobou o určenie vlastníckeho práva. Žalobca tieto sporné pozemky riadne vyznačil (žltou fixkou) v kópiách katastrálnej mapy, ako aj v geometrických plánoch, výkazoch výmeroch. Tiež bola súdu zaslaná prehľadná tabuľka, v ktorej boli uvedené novovytvorené parcely, pôvodné parcely, čísla geometrického plánu, špecifikácia pôvodných vlastníkov, s ktorými bola uzatvorená kúpna zmluva.

22. Podľa odvolateľa boli dôkazy riadne označené a súd z nich mohol identifikovať sporné pozemky, ktoré sú predmetom sporu. Nakoľko sa žalobca až na pojednávaní dozvedel, že tieto podklady, resp. dôkazy nie sú dostačujúce na riadne rozhodnutie vo veci, navrhol ďalšie dokazovanie. Nie je podľa žalobcu pravdou, že nevedel uviesť, aké dôkazy sa majú

v konaní predložiť. Došlo totiž k nedorozumeniu medzi sudkyňou a žalobcom, ktorý priamo na pojednávaní nedisponoval informáciami, s akými ďalšími dokladmi oddelenie majetkovoprávne disponuje, preto ich navrhol v rámci konania vyžiadať, čo je uvedené aj

v zápisnici z pojednávania zo dňa 6.11.2024. V prípade že by tieto doklady, resp. dôkazy príslušné majetkovoprávne oddelenie IVSC Žilina nemalo, žalobca pre istotu uviedol aj to, že by ich vyžiadal buď z katastra nehnuteľností alebo iných inštitúcií. Tým mal na mysli napr. Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, Ústav geodézie, kartografie a kataster nehnuteľností, MSSR. Je predsa logické, že žalobca by od týchto inštitúcií žiadal len dôkazy, resp. listiny potrebné pre rozhodnutie vo veci na základe predbežného posúdenia súdu, avšak v rámci hospodárnosti IVSC Žilina bolo potrebné tiež preskúmať a posúdiť, či pôjde iba o odborné posúdenie, znalecký posudok, prípadne vyjadrenie znalca, geometrický plán, atď. tak, aby náklady na jeho vyhotovenie boli čo najnižšie a aby mal súd k dispozícii podporný dôkaz, resp. podklad ktorý by bez pochyb potvrdil, že pozemky, ku ktorým sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva sú tie, ktoré nadobudol na základe kúpnopredajných zmlúv, nakoľko súd nevedel určiť len s označenia pozemkov v katastrálnej mape, ako to urobil žalobca na výzvu súdu, ani z predložených geometrických plánov. Tiež bolo potrebné v tejto veci preskúmať zoznam znalcov vedených Ministerstvom spravodlivosti SR a osloviť znalca v príslušnom odbore geodézie a kartografie a zistiť, či je možné takýto dôkaz obstaráť či už formou znaleckého posudku, prípadne iného úkonu, napr. geometrického plánu a podobne, nakoľko právny zástupca žalobcu nie je odborník na geodéziu ani kartografiu a v momente, kedy sa ho sudkyňa dopytovala, aký dôkaz by predložil súdu, nemohol tento dôkaz s presnosťou označiť, čo však nevylučovalo možnosť a povinnosť žalobcu tento dôkaz po preverení u jednotlivých inštitúcií majetkovoprávneho oddelenia IVSC Žilina súdu predložiť tak, ako to navrhoval žalobca na pojednávaní.

23. Záverom odvolateľ zdôraznil, že súd musí mať vždy na zreteli skutočnosti, že primárnym účelom jeho činnosti je efektívny výkon spravodlivosti za podmienok vymedzených zákonom. Súd musel zo správania

žalobcu vidieť, že je v spore aktívny, že v predloženej žalobe jasne a zrozumiteľne opísal skutkový stav, uviedol skutkové tvrdenia pravdivo a úplne a zároveň predložil všetky dostupné doklady a listiny, ktoré mal k dispozícii a na pojednávaní prejavil záujem o doplnenie dokazovania, pričom súd návrh žalobcu na doplnenie dokazovania zamietol, čím znemožnil právo účastníka na spravodlivý rozsudok. Bolo pritom možnosťou súdu určiť strane sporu dodatočnú lehotu na splnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti v súlade s § 181 ods. 4 CSP.

24. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu žalovaný navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správny.

25. Mal z to, že sa okresný súd riadnym spôsobom argumentačne vyporiadal so zisteným skutkovým stavom, svoje rozhodnutie v odôvodnení riadne a vecne zdôvodnil, vysvetlil, ktoré dôkazy pokladal za dôležité pre rozhodnutie v predmetnej veci. Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že mu súd neumožnil vykonať ďalšie navrhované dôkazy, žalovaný uviedol, že žalobca po tom, čo sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného, bol osobitne prvostupňovým súdom vyzvaný, aby súdu predložil dôkaz o tom, že pozemky, ku ktorým žiada určiť vlastnícke právo, sú pozemkami, ktoré nadobudol v roku 1987 na základe kúpnopredajných zmlúv. To znamená, že žalobca už mal možnosť ešte pred nariadením pojednávania predložiť dôkaz, ktorým by deklaroval svoje vlastnícke právo k sporným pozemkom. Žalobca však takýto dôkaz súdu nepredložil. Aktivita žalobcu na pojednávaní je preto právne irelevantná. Okrem toho, sám žalobca na pojednávaní uviedol, že v rámci konania boli predložené všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii a nevie, aké dôkazy by to mali byť.

26. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná (neúspešná) strana sporu (§ 359 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v sporení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

27. Vo všeobecnosti náležite odvolateľ poukazuje na požiadavku efektívneho výkonu spravodlivosti a možnosť súdu určiť strane sporu dodatočnú lehotu na splnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti (§ 181 ods. 4 CSP).

28. Odvolací súd na tomto mieste poznamenáva, že posúdenie, či súd k umožneniu dodatočného predloženia/označenia dôkazov pristúpi, je determinované individuálnymi (procesnými) osobitosťami prípadu a (teda/preto) nesmie predstavovať svojvôľu.

29. A práve v určujúcich okolnostiach posudzovanej veci žalobca/odvolateľ prehliada, že už v rámci výzvy zo dňa 24.6.2024 (č. I. 57 spisu) okresný súd vyzval žalobcu, aby „predložil dôkaz o tom, že pozemky, ku ktorým žiada určiť vlastnícke právo, sú pozemky uvedené v kúpnopredajných zmluvách z roku 1987“. Z obsahu spisu pritom nevyplýva, že by (súdu) nebolo zrejmé, čoho sa žaloba týka, čo sa ňou sleduje (žalobca žiadal určiť vlastníctvo k presne označeným nehnuteľnostiam), alebo, že by išlo o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné (v zmysle § 129 CSP, ktorý okresný súd zrejme preto ani neaplikoval).

Z hľadiska princípu rovnosti v kontradiktórnom sporovom konaní sa preto javí „hraničným“, či predmetná výzva nesmeruje k takému doplneniu žaloby, na základe ktorého by žalobca mohol byť úspešný. Napriek tomu žalobca ani doposiaľ (s prípadným vysvetlením, prečo tak nemohol urobiť skôr) žiadnymi listinnými dôkazmi vyššie formulovanú požiadavku okresného súdu kvalifikovane nenaplnil.

30. Možno preto konštatovať, že súdu prvej inštancie sa v danej veci nedá vytknúť „neprimeraná prísnosť“ k realizácii procesných práv žalobcu. Naopak, okrem predmetnej výzvy poskytol okresný súd následne na pojednávaní aj podrobné predbežné právne posúdenie veci, v rámci ktorého (opäť) explicitne (v čase od 0:29:29 záznamu z pojednávania konaného dňa 6.11.2024) poukázal na spornosť otázky, či žalobou nárokované pozemky sú identické s tými, ktoré žalobca v minulosti odkúpil. Na uvedené žalobca reagoval slovami: „Môžem dopytovať ešte pracovníčky majetkovoprávneho oddelenia“. Takýto „dôkazný návrh“ podľa odvolacieho súdu neobstojí ako riadne označenie dôkazného prostriedku. Obdobne to platí aj o tvrdení/stanovisku žalobcu: „ak to bude potrebné, tak vyžiadame z katastra nehnuteľností alebo iných inštitúcií potrebné dôkazy“. Len/až na základe konkrétnej špecifikácie dôkazného prostriedku (tu listiny) totiž môže (logicky) súd (vôbec) pristúpiť

k vyhodnoteniu, či takýto dôkaz vykoná (t. j. či ten dôkaz má „potenciál“ byť relevantným). Inými slovami, okolnostiam súdnej veci nezodpovedá tvrdenie o porušení procesných práv žalobcu, ale skôr konštatovanie o ich nedôslednom uplatňovaní zo strany žalobcu. V štádiu konania pred súdom prvej inštancie totiž žalobcom fakticky nebol predložený žiadny kvalifikovane označený dôkazný návrh, pričom

nie je podstatné, či to žalobca vníma ako „nedorozumenie“ (nakoľko on subjektívne vedel, aké dôkazy by to mali byť). Napokon, sám žalobca v záverečnej reči uviedol, že „Všetky dôkazy, ktoré sme mali k dispozícii boli súdu predložené.“

31. Okrem toho, dôkazné bremeno nadväzuje až na splnené bremeno tvrdenia. Úlohou žalobcu tak primárne bolo predostrieť konkrétne skutkové tvrdenia (zjednodušene napr. „tento pôvodne odkúpený pozemok je aktuálne tento požadovaný pozemok a preukazujem to týmto geometrickým plánom“) o tom, že pozemky ku ktorým žiada určiť vlastnícke právo, sú tie pozemky, ktoré boli označené v kúpno predajných zmluvách z roku 1987. K tomu v rámci žaloby nedošlo a takýmto „plnohodnotným“ vymedzením skutkového deja nie je ani dodatočne predložená tabuľka (č. I. 61 spisu) obsahujúca výpočet pôvodných a novovytvorených parciel, a to predovšetkým z dôvodu rozporov v označení pozemkov, ktoré (rozpory) pomenoval súd prvej inštancie.

32. Krajský súd následne považuje za potrebné akcentovať zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať princíp viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd nemá všeobecné prieskumné oprávnenie, či možnosť vstupovať do záverov vyslovených v napadnutom rozhodnutí nad rámec toho, čo sa uvádza v odvolaní. Preto v odôvodnení tohto rozsudku reaguje len na špecifickú argumentáciu odvolateľa formulovanú v jeho opravnom prostriedku.

33. Nadväzne platí, že odvolateľ nepredložil odvolacie námietky spôsobilé spochybniť určujúce/vecné závery okresného súdu vedúce k zamietnutiu žaloby, t. j. úvahy založené na zisteniach o konkrétnych disproporciách vo výmere a označení sporných parciel/pozemkov. Pozornosť/aktivitu totiž žalobca sústredil na argumentáciu o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie.

34. Odvolací súd tak potvrdil rozsudok okresného súdu v meritórnom zmietajúcom výroku (nad bezprostredne nevyhnutný rámec je možné dodať, že vlastnícke právo sa nepremlčuje). Rovnako potvrdil rozsudok i v závislom výroku o trovách konania, proti ktorému odvolateľ neprezentoval žiadnu konkrétnu námietku.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z plného úspechu žalovaného v odvolacom konaní. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník súdu prvej inštancie.

36. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.